

STUDENT

R E V U E

KALENDÁRIUM

**Zátoka
Ha Long**

**NEJHORŠÍ VÁNOČNÍ
DÁREK**

**ROZHOVOR S
IVOU CROOKSTON**

**Poutník
v labyrintu světa**

**Časopis Pekařova
Gymnázia**

ČÍSLO/2/ROK/2017/MĚSÍC/LISTOPAD-PROSINEC

Jak (ne)kupovat dárky dětem

Následující text je poselstvím všem rodičům a lidem, kteří by se někdy chtěli rodiči stát. Totiž, jedna z nejtěžších disciplín rodičovství je nakupování vánočních dárků. Každé dítě vycítí, když se mu něco dává nikoli pro radost, nýbrž ryze z praktického důvodu, či za účelem ho nějakým způsobem usměrnit.

Když se potom Pepíka zeptáte, co se mu letos pod stromečkem líbilo nejvíc, asi se nerozváší o flanelovém povlečení (i kdyby na něm těch krtečků bylo deset), o stojanu na noty (přestože je žlutý, rozkládací a celý nastavitelný) ani o novém školním batohu (ačkoli má ergonomicky tvarovaná záda a měkké popruhy).

Když se totiž Pepík dívá na povlečení, nemyslí na to, jak ho bude v noci hrát flanel, ale vzpomene si, že má za dvacet minut večerku a moc zábavy už ho tedy dnes nečeká. Při pohledu na žlutý stojan v možnosti složit ho do cestovních rozměrů nevidí výhodu, ale pouze skutečnost, že od houslí si odteď neodpočine ani u babičky. A pokud se nejedná o budoucího prvňáčka, který se ve sladké nevědomosti těší na září, o školním batohu se nemusíme ani bavit.

Pepík by pod stromečkem mnohem raději našel zlatý fidget spinner, který ho sice v noci nezahřeje a už vůbec mu nepodrží noty, ale zato s ním jdou dělat koniny.

Jak člověk stárne, vytrácí se touha po fidget spinneru a do hlavy se vkrádá (právě na úkor téhle touhy) ošklivá věc – pragmatismus. Právě ten zapřičiňuje stojany, batohy a povlečení pod stromečkem: „Tak mu to objednáme, třeba bude hrát častěji/chodit rád do školy/chodit brzo spát/...“

Jenže nebude. Bude to pořád váš Pepík, kterého housle „už moc neba“, který vám už třetí rok na otázku: „Co bylo ve škole?“ odpovídá, že nic, a který ponocuje, protože „spaní je nuda“.

A proto: nesnažte se svoje děti vánočním dárkem vychovávat, ale potěšit – i kdyby to měl být úplný nesmysl. Kupte jim třeba fidget spinner.

Obsah

2 Dárky dětem

Jak udělat Pepíkovi radost - Povlečení vs. Fidget Spinner

6 Průhonický zámek

Objevování rostlin z luk a zahrad

11 Den Jazyků a DOD

Den otevřených dveří a fotopříloha

26 Kambožďa 2017

aneb země buddhistických chrámů

4 Ve světě labyrintu

Co vám Komenický nestihl říct

9 Interview

S novou profesorkou angličtiny Ivou Crookston

18 České granáty

Vyrejžujte si vlastní draho-kamy!

Milí čtenáři,

Opět nám to tu po roce nastalo, svátky míru v duši, rodinné pohody a s dobročinnými akcemi se roztrhl pytel. Domy i ulice jsou provoněny vánočním cukrovím a chladné ruce nám zahřívá svařák (těm pod osmnáct postačí rukavice). Jako každý rok jsme se těšili na výzdobu našeho města. Letos se však lidé na magistrátu postarali o to, abychom byli vidět i z vesmírné stanice NASA, světýlek a dalších (h)různých blikaček je tu tolik, že jsme předčili i Paříž, město světel. Avšak jsme zřejmě lidem u ČEZu obstarali nádherné Vánoce a bohatého Ježíška. Jak se výzdoba (ne)líbí vám?

Z redakce školního časopisu vás zdraví

šéfredaktorka

Zdeňka Protivánková

Sbírka pro psí útulek v Lysé

Drazí čtenáři tohoto magazínu, studenti i pedagogové, připomínáme tradiční sbírku pro psí útulek v Lysé. Granule, konzervy, pamlsky, ale také misky, deky, hračky můžete nosit od 27. 11 do 20. 12. 2017 do kabinetu chemie 017. Všem, kteří se rozhodnou přispět.

Děkujeme

Poutník v labyrintu světa

Vidíš, můj milý člověče, jak rozkošný jest ten svět, jak všecko v něm ušlechtilé? A to zdaleka jen na něj hledě, co pak díš, potom jej po částkách s rozkošemi jeho prohlédaje? I komuž by na něm býti milo nebylo?

Každý student ho zná a on zná každého studenta. Shlíží na ně z důstojné výšky majestátního podstavce, ale nevyvyšuje se. Schýlená, zadumaná hlava prozrazuje životní moudrost, druhdy draze vykoupenou, podstavec mu skýtá nadhled nad kolotáním života v hloubce pod ním. Jmenuje se *Poutník* a představuje Jana Amose Komenského. Nestál před naší školou vždy, věnovalo jej vděčné „občanstvo a učitelstvo mladoboleslavské v X. roce republiky“. O rok dříve se Výstaviště naposledy stalo výstavištěm, v parku vyrostly prozatímní pavilony a dominantou areálu se stal dvacetimetrový reklamní pylon Škodových závodů. To je však minulost. Generace obyvatel Mladé Boleslavi Výstaviště zná jako oázu klidu uprostřed města, oázu obklopenou divadlem, sokolovnou a gymnáziem. Ctihodné to instituce, kde se desítky let vzývají antické ideály krásy, pravdy a dobra. Kde se proti sobě tyčí chrám zasvěcený kráse ducha, strážný teatrálními maskami, a chrám oslavující pod sokolími perutěmi krásu těla. A to vše se spojuje v budově, jež vychovává k hbitosti úsudku i mrštnosti svalů. A jako hlubina jistoty uprostřed zamyšlený *Poutník* na majestátním podstavci...

A vedou mne na druhou síň, kdež já očím a uším plno vnady spatřím, zahrady rozkošné, rybníky a obory, zvěř, ptactvo, ryby, muziku všelijakou libou a tovaryšstva veselého houfy, ani sobě skáčí, honí se, tancují, štvou, fechtují, hry provádí a nevím, co víc netropí.

Čas oponou trhnul a *Poutník* již není majestátní a těžce hájí i svoji důstojnost. Nestrhli ho z podstavce, jen před ním opět vyrostl pylon. Není dvacetimetrový, má ještě o deset metrů víc, nepropaguje místní průmysl, nýbrž zve ku zábavě a nabízí výlet ne sice do oblak, ale přinejmenším do výše oken naší auly. Září do dále, až oči přecházejí, ale on v parku září každý strom, možná i každé křoví, tudíž se vlastně vzdor své výšce nijak neodlišuje od okolí. Proč? Je přece advent. Čas klidu, rozjímání a příprav na velký svátek. Čas shonu, nákupní horečky a hlavně nekončící zábavy. A tak se toč, kolotoči, stoupej do výšky, otáčej se, vrť! Točte se i vy, jeho menší bratříčci. Stoupej, ruské kolo, ty jediné jsi bylo předem ohlášené (a vlastně vypadáš až příliš nenápadně, což se přinejmenším u nás nenosí)! Hraj, hudbo, vřiskej, kvílej, je přece nutné zvěstovat lidem zblízka i dále, že je proč se bavit. A hlavně vy, stromy, rozzařte večerní oblohu, zařte

všechny, nejlépe každý jinak, jeden žlutě, druhý bíle, třetí zeleně, čtvrtý modře, pátý všemi barvami, ty jen sviť, ty zase poblikávej, a hlavně musíte zářit všechny, rozumíte! I vy, listnáče! Sice zbaveny listí chrastíte jak umrlčí hnáty, ale i umrlec si zaslouží blikající řetěz. Cože, ty chceš utéct? Marná snaha! Září i náměstí Míru, září Staroměstské náměstí, září ulice i uličky, září i kruhové objezdy! A nároží? Alespoň ostrůvek s malými stromky. Ať každý vidí, že na to máme!!

Uhlédal sem také jiný neřád, slepotu a bláznovství. Celý ten ryňk (jako potom i ulice) pln byl jam, dolů a výmolů jakýchsi, též kamení a kládí, příčkem a na kříž lecjaks ležícího, a jiných zavazadel, žádný však ničeho neodložil, nezapravil, nespořádal, žádný také ničemu

nevyhýbal a neobcházel; než tak mání chodili, a jednák ten, jednák onen ustrčil se, padl neb se zabil neb stloukl, až mi srdce trnulo na to hledě.

Co, říkáš, *Poutníku*? Jsi nějaký zasmušilý... Cože? Kam se poděla míra? Kam se poděl vkus?? Kam se poděla uměrenost??? Co prý je na tom krásného, pravdivého a dobrého???? S takovými dědkovskými tlachy jdi leda do učebnic dějepisu! Tam patříš, tam tě nikdo nečte!!

(označené citáty pocházejí z díla J. A. Komenského *Labyrint světa a ráj srdce*)

Jak se jmenuje rostlina, jejíž listy jsou na hlavicích korintských sloupů, a co je to lichenologie?

aneb

Co všechno je v zahradách Průhonického zámku?

Ve středu osmého listopadu si skupinka biologicky zaměřených studentů "naskákala" do malého autobusu v doprovodu paní profesorky Neuhäuserové a vydala se na cestu do Průhonic.

K tamnímu zámku jsme dorazili kolem tři čtvrtě na devět a v devět nám začínala komentovaná prohlídka zámeckých zahrad.

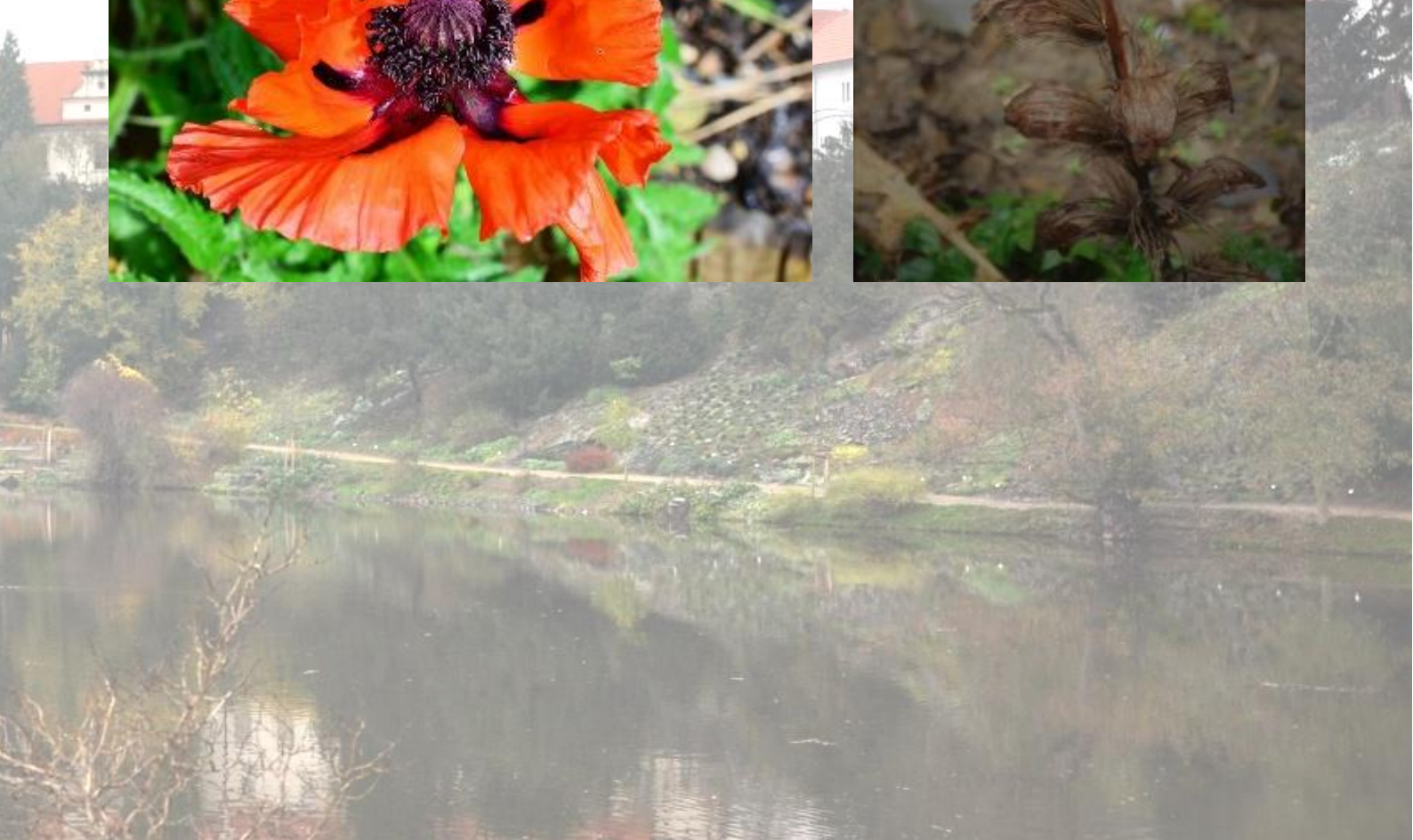
Zahrady průhonického zámku jsou plné všech možných druhů rostlin, o nichž jste do nedávna ani neměli ponětí, že existují. U některých zástupců nevěděla dokonce ani paní profesorka, o co se může jednat. Kromě všech možných bylin a dřevin nám bylo například zopakováno, jak se rostliny šíří – vodou, na botách, pneumatikách či na oděvu.

Vzhledem ke složení flóry v areálu zámeckého parku musí být pohled do zahrad v květnu nevylicitelný a nedostatečně zachytitelný na fotografii nebo obraz. Představte si ohromnou louku o velikosti dvou fotbalových hřišť, která je plná nafialovělých květů vstavačů májových nebo červenokvěté lemování cest má-

kem orientálním. A takových luk tam jsou desítky.

Přijde Vám to snad nudné? Luční kvítí není váš šálek kávy? A co dějiny umění a architektury? Už je to lepší? Výborně. Tak a teď si vzpomeňte, jak vypadá hlavice korintského sloupu. Máte představu? A schválně teď dáme otázku za zlatého bludiště. Jak se jmenuje rostlina, jejíž listy lemují hlavici korintského sloupu? Nevíte? Já si to myslel. Akant. Bohužel na tomto obrázku už vidíte takový akant ve výslužbě, neboť je už podzim a podmínky pro fotografie ten den nebyly zrovna ideální.

Ale... Vás ještě mrzí, že nevíte co je to ta lichenologie vidíte. No, je to vcelku jednoduché, jedná se o botanický obor zabývající se lišejníky. Pokud tedy ještě nemáte vybranou vysokou školu a baví vás botanika a lišejníky tak hurá na lichenologii na nějaké přírodovědné fakultě. Lichenologů ubývá a s nimi i lišejníků a koneckonců by byla škoda přijít o krásné provazovky na větvích nebo o takové dutohlávky.

Rozhovor s Ivou Crookston

UČENÍ JE PRO MĚ KONÍČKEM A POSLÁNÍM

Milí spolužáci,

V rámci školního roku 2017/2018 přibylo na naší škole nejenom mnoho nových studentů, ale i několik osob z řad profesorského sboru. Dnes se seznámíme s posilou, která přibyla do jazykové rodiny našeho gymnázia, konkrétně s profesorkou anglického jazyka, která dlouhá léta žila v USA, kde studovala, pracovala a dokonce založila svoji vlastní firmu, jíž se nadále věnuje. Nyní se vrátila zpět do Čech. Dost mých slov, více se dozvíte o paní prof. Ivě Crookston v rozhovoru.

Co vás přivedlo k profesi učitelky? Proč vyučujete zrovna anglický jazyk?

Tak pokud čekáte, že řeknu, že to byl vždy můj sen, tak to nebyl. Bylo to rozhodnutí, ke kterému jsem došla postupně při studiu v USA. Viděla jsem, jak moc mi studium v zahraničí dalo, jaké možnosti jsem najednou měla a začala jsem přemýšlet o všech svých známých a říkala jsem si, kéž by něco takového mohli zažít. Čím lepší jazyková připravenost, tím lepší šance dostat se na dobrou školu a ulehčit si první roky, a proto jsem se rozhodla, že bych chtěla být učitelkou angličtiny, tou, kterou jsem já sama neměla, a pomoci tak ostatním jít si za svým snem.

Kdybyste nebyla učitelkou, čím byste byla?

Já nejsem jen učitelkou, v USA jsem založila svou vlastní firmu, které se i nadále věnuji, takže učení je pro mne spíše koníčkem a posláním. Děláním to, protože to miluji. Kdybych ale neučila a neměla nic jiného, tak bych ráda pracovala v oblasti Human Resources, což je druhý obor, který jsem studovala. Bylo mi to vždy blízké a baví mě pracovat s lidmi a věnovat se rozvoji jejich potenciálu v mnoha směrech.

Jakou školu jste vystudovala?

Vystudovala jsem universitu Brigham Younga v USA, která mimo jiné obsadila jedno z předních míst právě v programech na výuku angličtiny, physical science či animace a dalších. Např. Walt Disney či FBI volí tuto universitu jako první pro

nábory svých budoucích zaměstnanců.

Dle našich informací jste dlouhou dobu žila v zahraničí. Co Vám tato zkušenost dala a co vzala?

Ano, žila jsem v USA více jak 10 let. Měla jsem možnost žít jak ve vnitrozemí během svých studií, tak poté v Kalifornii, v tzv. Siliconovém údolí. Ptáte-li se na to, co mi tato zkušenost dala, tak opravdu nevím, kde začít. Za prvé to byla asi hrdost na to, odkud pocházím. Něco, co jsem do té doby nepoznala. Dnes vím, že máme být a měli bychom být pyšní na to, kdo jsme, co jsme jako národ dokázali, jaké úžasné osobnosti mezi sebou máme atd. atd.

Za druhé jsem si uvědomila, kdo opravdu jsem, musela jsem fungovat sama za sebe a v podstatě začít zcela od začátku. To mne nesmírně posílilo a pomohlo

mi utřídit si, kam chci směřovat svůj život. A za třetí je to možnost poznat lidi, se kterými bych se jinak nesetkala, jiný systém, jiný druh myšlení mnoha národností, protože USA je opravdu zemí, kde potkáte snad kohokoliv a samozřejmě možnost vzdělání, za které jsem vděčná.

Co mi to vzalo? Řekla bych, že iluze v mnoha směrech, což považuji za velké plus. To člověka obohatí a urovňuje mu to priority a myšlení rychleji než cokoliv jiného. Jako by člověk rychleji dospěl.

Jakou profesi jste vykonávala při pobytu v zahraničí ?

Tak toho by bylo hodně. Jako studentka jsem pracovala jako zdravotní sestra, pracovala jsem na projektech překladů a prepisů staré německé literatury do současné němčiny a umývala jsem i nádoby či pracovala jako servírka. Po studiích a svatbě jsem založila Czech School of California v San Jose a jako ředitelka jsem se věnovala fundraisingu a propagaci školy a ČR v zahraničí. Pořádali jsme společenské akce nejen pro naše krajanů za podpory české ambasády a konzulátu v Los Angeles. Měla jsem možnost spolupřednášet i na slavné Stanfordské universitě.

Doporučila byste studium v zahraničí našim studentům. V čem vidíte největší plus a v čem největší mínus?

Před svým odjezdem jsem pracovala velice úzce s členy představenstva ve Škodě AUTO a tehdejší člen vývoje si mne vzal stranou a řekl mi, že jeho nejlepší rozhodnutí v životě bylo studovat v zahraničí a že musím jet, že jsou šance, které se nenechávají jít. Já jsem mu dodnes nesmírně vděčná za to, že tenkrát té nerozhodné maloměstské holce řekl: „Jdi.“ To samé bych dnes řekla každému, kdo o tom přemýšlí. Jděte a pokud si myslíte, že máte představu o tom, co vám to dá, tak realita bude mnohem, mnohem lepší. Není to procházka růžovou zahradou. Sáhnete si pravděpodobně na své dno, bude vám smutno, budete muset bojovat za to, kdo jste v mnohem větší konkurenci, ale zdánlivé mínusy se stanou tím, na čem jednou budete stavět a co se stane základem vašeho úspěchu. Poznáte sami sebe jako nikdy předtím, poznáte svět a budete se v něm lépe orientovat.

Proč jste se rozhodla po takové dlouhé době vrátit zpět?

Rozhodli jsme se s manželem vrátit zpět, protože nemám žádné sourozence a moji rodiče stárnou rychleji, než bych si přála a je třeba, abychom

se o ně postarali. Těšili jsme se na to, rodiče si užívají vnoučat a oni jich a tak to má být. Vše má v životě svůj čas a nyní je čas na toto.

Jak se Vám spolupracuje se současnými studenty?

Studenti na gymnáziu jsou bezvadní. Opravdu si užívám, když vidím studenty, kteří jsou motivovaní, kteří chtějí něco dokázat, a vidím, že svět pro ně nemá hranice, ty si stavíme sami. Na druhou stranu jsem smutná, když vidím, že

z některých studentů musím tahat každé slovo a vypadá to, jako by ztratili chuť do života – nebo alespoň v těch školních lavicích z nich nějak vyprchá. Pro mne je učit radost a ať tak, či onak, do každé třídy chodím ráda a těším se na své studenty. Neustále vymýšlím, co bychom mohli dělat a co dělat jinak, abychom se tam společně nenudili.

Jaké jsou vaše další koníčky, samozřejmě kromě výuky angličtiny.

Mé koníčky jsou historie, velice ráda čtu a dívám se na historické filmy, nejra-

ději bych provázela po hradech a zámcích, a až někdo jednou sestrojí stroj času, tak budu první, kdo se bude chtít podívat zpět, jak to vše opravdu bylo☺. Dále miluji pečení, vaření, ochutnávání jídel z celého světa a hlavně jedení čokolády, bohužel v tom nešprávném množství.

Moc děkuji za čas, který jste nám věnovala a přeju mnoho pilných a spokojených studentů.

Den otevřených dveří a Den jazyků

Sotva začal nový školní rok a sotva jsme začali poznávat nové tváře letošních prváků, už oslovujeme a lákáme tváře nové pro další školní rok. První akcí byl den otevřených dveří, který se konal ve středu 22. listopadu. Škola byla v tento den otevřena pro všechny. Zájemci si mohli prohlédnout školu a v rámci informačních schůzek se sejt s vedením naší školy, od něž se dozvěděli vše, co se týká studia na naší škole, přijímacího řízení atd.

Již tradičně je součástí Dne otevřených dveří i Den jazyků. Každý student či návštěvník se mohl seznámit s historií, tradicemi, zajímavostmi jazyků, které se na naší škole vyučují, konkrétně tedy s angličtinou, ruštinou, španělštinou, němčinou a francouzštinou.

Stánek ruského jazyka jsme navštívili v Modrém salónku. Pro studenty byla připravena ochutnávka typických ruských jídel jako boršč, bliny (něco jako lívance) nebo typický ruský čas uvařený v samovaru. Na stolech byli připraveny tradiční suvenýry jako mat-rjoška . Každý si mohl vyzkoušet znalost ruské geografie, zjistit zajímavosti o Rusku a rusky mluvících zemích nebo zkusit odhadnout, co znamená v ruštině např. slovo stul. A asi byste byli překvapeni- židle.

Společně s ruštinou jsme v Modrém salónku narazili i na stánky anglického jazyka, které připravila paní prof. Martina Fousková s částí třídy 2.O. Každý z žáků zastával nějakou roli a vzal na sebe část zodpovědnosti. (Například průvodce, který měl na zádech ceduli Zptej se mě). Každý si mohl vyzkoušet rozluštit rébusy, přiřazovat vlajky ke státům, přečíst si nějaké referáty a vyplnit k nim pracovní list a nebo si vyzkoušet u halloweenskou soutěž lovení jablek. Paní profesorka byla velmi nadšená zezápalu ,který do akce studenti vložili.

Ve třídě E07 byly ke zhlédnutí prezentace španělského a francouzského jazyka. Za francouzštinu jsme se mohli podívat na řadu učebnic používaných ve výuce nebo ochutnat tradiční jídlo jako

makronky- vše samozřejmě patřičně hudebně podbarveno.

O stánek španělského jazyka se postarala třída 3.O s paní prof. Lucií Černou. Mohli jsme se seznámit s motivy spojenými se Španělskem. A se Španělskem je též určitě spojen fotbal, proto kdo chtěl, mohl nastřílet i pár gólů.

Poslední zastávkou byla učebna J3, kde nás studenti seznámili především s typickými německými pokrmy a německou hudbou,

Naší vlastně jedinou otázkou bylo proč by měli studenti právě tento jazyk studovat a v čem naši profesori vidí největší přínos.

Francouzština

Jedná se o vznešený, diplomatický jazyk, kterým se nemluví jenom ve Francii. - paní prof. Doštalová

Španělština

Melodický jazyk, kterým se mluví nejenom ve Španělsku, ale přede-

vším v Jižní Americe - paní prof. Jaramillo

Ruština

Rusko je největší stát na planetě. Máme s ním obchodní a partnerské vztahy a z ruského umění čerpá celý svět. - paní prof. Kuhnová.

Němčina

Kontrétně v našem regionu je to zásadní druhý jazyk. Žijeme ve městě, kde je kultura ovlivněna německou firmou. - paní prof. Hrdličková

Angličtina

Je to mezinárodní jazyk, který se děti učí již v brzké době. - paní prof. Fousková

A každý profesor by svůj předmět samozřejmě ke studiu velmi doporučil.

Za ŠČ děkujeme všem, co se na akci podíleli, a těm, kteří nám věnovali pár vteřin.

Španělština

Francouzština

Ruština

Angličtina

Vestřev u Hostinného, naleziště českých granátů

Je pochmurný listopadový večer, při učení se rozhlížím okolo sebe a ve vitríně vidím mé velmi oblíbené drahokamy. Jak už jste z názvu článku poznali, jednalo se o české granáty, správným názvem pyropy. Vzpomínám na teplý prázdninový den, kdy jsem vyrazil na lokalitu, která leží v Podkrkonoší, hned vedle nalezišť achátů, ale o těch zase někdy jindy. V odpoledním horku vlézám s rýžovací pánví do potoku Oleška, kde se zchladím a najdu nějaké granáty.

Než začnu povídat o samotném rýžování, musím vám říci něco o tomto drahokamu. Pyropy proslavily naši zemi po celém světě. Už od 5. století patřily k důležitým exportním surovinám, to kvůli barvě tzv. holubí krve a jejich hojnosti. Hlavní naleziště českých granátů se nachází v Českém Středohoří, v obci Podsedice. Avšak toto místo vlastní těžařská firma, která na svůj pozemek nikoho nepustí. Takže jediné dostupné bohaté naleziště pro sběratele je právě malá vesnička Vestřev. Kde se mimo pyropy také nachází safíry, zlato a byl zde nalezen jeden ze čtyř českých diamantů. Na tuto raritu jsem měl možnost se kouknout i sáhnout si na ni u místního sběratele. Jeho cena je nevyčíslitelná.

Rýčem vyndám z potoka písek a hned vidím

spoustu červených teček, po kterých tak prahnu. Materiál dám na pánev a začínám rýžovat. Po odplavení bezcenných kamenů se na dně pánve hromadí zrnka granátů a jiných těžkých minerálů. Je to mnohem snazší než vybírat zrnka z vykopaného písku. Do večera jsem našel nespočet granátů, které jsem doma v klidu přebral. Největší měly i šest milimetrů. Dokonce se mezi granáty objevilo i zlato! Dohromady pět nugetků s velikostí do jednoho milimetru.

Tato lokalita je dostupná opravdu pro každého. I bez rýžovací pánve zde můžete jistě nalézt mnoho slavných českých granátů. Postačí gumovka a rýč. Parkování je hned vedle potoka, kde je také louka, na které si zbytek rodiny může odpočinout. Bližší informace i s mapou kde se lokalita přesně nachází, naleznete v YouTube videu od Marcela Vanka "Český granát z Podkrkonoší".

Kalendárium

leden- únor

Stejně jako každý jiný měsíc, tak ani leden či únor nebudou výjimkou, a přinesou nám několik významných a pár úsměvných svátků. Během zimních měsíců nás může krásně hrát láska (nebo ústřední topení, i když ne úplně všude, že), kterou nám připomene západní svátek sv. Valentýna. Budeme pomáhat malomocným, což ovšem neznamená, že do příštího roku máme s pomocí bližnímu svému vystaráno. Čeká nás i den vyhrazení modlení, ale buďme upřímní- valná většina z nás je věřící právě ve chvíli před testem, kdy jsme schopni se modlit i k čínskému bohu srandy.

Leden

6.1. Den Tří králů

12.1. Světový den manželství

27.1. Den památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti

28. 1. Den mobilizace proti jaderné válce
Den ochrany osobních údajů

31. 1. Světový den pomoci malomocným

Únor

3. 2. Světový den modliteb

4. 2. Světový den boje proti rakovině

14. 2. Svátek zamilovaných
Den léčby zvukem

21. 2. Mezinárodní den boje proti kolonialismu
Mezinárodní den průvodců cestovního ruchu
Mezinárodní den mateřského jazyka

22. 2. Mezinárodní den obětí (Evropský den zločinu), Den sesterství

The American Experience

A.K.A.

VÝMĚNNÝ POBYT V AMERICĚ

Všechna naše rozhodnutí jsou nevyzpytatelná, nikdo nedokáže odhadnout, nebo snad dokonce přesně určit budoucnost, a proto je tak důležité si každé své rozhodnutí pečlivě zvážit, zvláště ta důležitá. Ano mluvím tu o mém - a předpokládám, že nejen mém - rozhodnutí o výměnném programu a než tu začnu "blábolit o tom, jak to bylo super", dovolte mi, abych trochu přiblížil ostatní okolnosti, jmenoval a vysvětlil některé pochybnosti a vyjasnil nejasnosti.

Byl jsem tuším že ve druháku, když mi hlavou probleskla myšlenka: "A co to zkusit?". Mamka mi vždy říkala, ať to zkusím (i když si osobně jen myslím, že mě prostě chtěla na rok vyhodit, ale tím se nezabývejme), a myšlenka roku pryč, a ještě k tomu v Americe mi vyjasnila plán, který jsem si v hlavě nazval "Jak Vojtíšek za velkou louži pojede" a postupně jsem ten můj plán začal realizovat.

Prvním úkolem byla agentura, přes kterou mám jet, protože to je základ a bez základu by to nešlo. Po dlouhém bádání a několika dpo-

ručeních jsem se skrze "Alfa Agency" dostal k agentuře "CCI Green heart", což je americká organizace, s celosvětovou rozšířeností. Našel jsem si termíny zkoušek a na ty jsem se jaksepatří dostavil. Dle očekávání, schůze šla úplně jinak, než jsem předpokládal. V informativní schůzi jsme se jakožto uchazeči podepsali a zrovna tak rychle jsme i vyplnili testy z gramatiky, poslechu, všeobecně-komunikačních dovedností a konverzace v anglickém jazyce. Pro někoho to možná může vyznít jako složitý test o schopnosti mluvit a o

projevení znalosti anglické gramatiky, ale je to opravdu jen lehká zkouška takového spíše všeobecného chápání.

Jako další krok bylo papírování. Ano správně, ta nejnudnější a nezdoluhavější část, plná životopisů, dotazů, ministerstev, ambasád, obcházení doktorů a škol, atd., takže tuhle kapitulu jen mile rád přeskočím a doskočím až do letu do USA.

Lety bych doporučil rovnou objednat i se

The American Experience

zpáteční letenkou na předpokládané datum ukončení programu, vychází tak levněji.

Po přistání v hlavním městě státu Idaho, Boise, jsem se na letišti setkal se "svojí rodinou" a do školy jsem nastoupil hned druhý den. První dva měsíce jsou asi

nejtěžší, je zapotřebí se "aklimatizovat", začít přemýšlet v jiném jazyce, správně zapadnout do nových kolejí a nových zvyklostí, pravidel a zásad.

Jak se může někomu

zdát, opravdu to není nic těžkého a je jen na jednotlivci, jak rychle dokáže překonat "paniku" přechodu do jiného místa. V rodině je občas problém, vždy podle mého řešitelný jednoduchou konverzací. Já po mém přiletu, ale ani v průběhu programu s rodinou neměl vyloženě problém, samozřejmě se sem tam objevily neshody, ale to vše šlo lehko vyřešit u rodinné večeře, což mi připomíná, že

chystáte-li se někdo na dlouhodobější cestu do Spojených států, připravte se na jídlo tučnější, více energetické a hlavně slanější, takže taková průkazka do lokální tělocvičny pak vůbec není k zahození.

V případě školy jsem osobně neměl absolutně žádný problém, až snad se školní jídelnou, kde nejenže bylo jídlo občas opravdu nepoživatelné, byly velikosti porcí srovnatelné s porcemi ve školkách. Každá škola, která v Americe přijímá výměnné studenty je přijímá ze zájmu, ne aby ukázala ostatním, jaká jsou "výjimečná a prestižní škola", že si to mohou dovolit. Proto se nemusíte ničeho bát a kamarády si v Americe najde opravdu každý. Ani s učiteli jsem nikdy neměl problém. Stačí vždy jen plnit jejich požadavky a v hodinách se pokusit být komunikativní, aktivní a být připraven na časté dotazy. Občas jsem si připadal jako stvoření dosud neobjevené, protože dotazy na tak triviální věci, na jaké se ptali, byly místy až vtipné.

Dalším prknem přes hlavu jsem dostal hned

první měsíc, když jsem přijel jako milionář a opit pocitem štěstí jsem si koupil vše, na co jsem přišel, a ano, byť se ceny v Americe možná trochu liší, nijak podstatně levnější tedy rozhodně nejsou, takže smím-li doporučit hlídat týdenní

výdaje, neváhejte, nebo v prvních měsících budete 70% času o chlebu a vodě. Rodina vás sice živí, ale například já jsem si veškeré školní obědy a mimoškolní výlety a stravu platil sám.

Kolem a dvorem, jestli můžu někomu něco doporučit, tak rozhodně výměnný pobyt a tím myslím nejen Spojené státy, a ať už se člověk rozhodne pro jakoukoliv organizaci, tak by měl dostat to hlavní, to neocenitelné poznání jiné kultury, nového jazyka, nového národa a jeho zvyklostí a předností. Rok v Americe mi nedal jen větší znalost gramatiky, to spíš vůbec, protože na školní angličtině si občas připadám jako uprostřed Pacifiku s kovovou koulí na kotníku, ale dalo mi to tu schopnost přemýšlet v cizím jazyce, dostal jsem tím přehled o zahraniční

politice i o mezinárodních vztazích a jedním slovem shrnuto, výměnný pobyt je o enormním objemu

zkušeností, znalostí a hlavně všeobecném pochopení jiného státu, který u nás známe jen z

většinou "nezaujatých" médií.

Václav Jehlička

1.) **Co jsi od programu očekával?**

"Nemůžu říct, že bych před začátkem programu měl nějaká velká očekávání, snad jsem byl jenom dost zvědavý, jestli v Americe opravdu žijí tak, jako ve filmech a to, jestli se mi to potvrdí nebo ne, mi bylo už více méně jedno."

2.) **Splnila se ti tvá očekávání, nebo bys výměnnému programu něco vytkl?**

"Já si vlastně ani moc organizace nevybíral. Jednoho dne přišel domů táta z práce a jestli prý nechci jet (v tu dobu jen na pár měsíců) někam do ciziny, že táta dostal doporučení od kolegy na organizace AFS, se kterou byl jeho syn. Samozřejmě že jsem porovnával různé alternativy, ale AFS u mě stejně vyhrálo a samozřejmě nezklamalo."

3.) **Jaká byla tvoje rodina a celkové dojmy z celého roku v jiné rodině, než je tvá vlastní?**

"Moje rodina byla fantastická - dva tátové a jejich adoptovaní synové. S mými hostitelskými rodiči jsme si okamžitě padli do noty a nakonec i mými hostitelskými bratry, kterým to ale chvíli trvalo. Ke konci roku jsem se cítil jako absolutní součást jejich rodiny. Samozřejmě že byly nějaké spory a neshody, ale to se stává, protože nová rodina znamená nová pravidla a neznámé prostředí, kde nevíš, jak budou její členové na co reagovat, ale všechno se nakonec dá překonat mírou upřímnosti a neustálou komunikací."

4.) **Jak pro tebe probíhala škola? Vyhodnotil bys americké školství jako horší, nebo lepší, než je to v ČR?**

"Škola byla super. Sice jsme ještě s jednou výměnnou studentkou byli první výměnní studenti za poslední tři roky, ale škola nás i tak otevřeně přijala. Neřekl bych, že jeden nebo druhý typ škol-

ství byl lepší než ten druhý, na obou se dají najít chyby a koneckonců potom záleží na typu studenta. Ale musím říct, že americké školy daleko více podporovaly vlastní iniciativu a volnost. Takový přístup, že děláš tolik, kolik chceš, a co chceš, i když samozřejmě v mezích."

5.) **Angažoval jsi se v nějakých mimoškolních aktivitách?**

"Angažoval jsem se hned v několika mimoškolních aktivitách - od kroužku jazyků, od španělštiny a francouzštiny, LGBTQ and straight aliance (hlavně kvůli všem mým kamarádům a mojí hostitelské rodině), po klub simulované schůze Spojených Národů. Na sporty mi přes tohle všechno nějak nezbyl čas a můj hlavní problém byl, že většina sportů, které mne zajímaly, měli tréninky v dobu, kdy probíhaly moje kroužky nebo kdy si moje hostitelská rodina přála, abych trávil čas s nimi."

6.) **Jak často jsi komunikoval se svou rodinou a přáteli v ČR?**

"Ze začátku jsme komunikovali opravdu minimálně, většinou tak jeden email za měsíc, ale potom jsme si začali psát na Facebooku a během půl roku jsme si i volali na Skypu."

7.) **Doporučil bys tento program i ostatním studentům? Jaké bys měl případně rady?**

"Rozhodně bych výměnný pobyt doporučil. Je to neopakovatelný a oči otevírající zážitek a pokud někdo má tu šanci, tak by se jí měl chopit."

Josef Hrdlička

1. **Co jsi od programu očekával a pro jakou organizaci jsi se rozhodl?**

"Očekával jsem dobrou komunikaci a podporu mé strany. Rozhodl jsem se pro AKV, přes kterou jela i sestra."

2. **Splnila se ti tvá očekávání, nebo by jsi výměnnému programu něco vytkl?**

“S českým programem jsem spokojený, velmi mě podpořil. S americkým (ACES) nikoliv, nedočkal jsem se správné podpory ze strany koordinátora.”

3. **Jaká byla tvoje rodina a celkové dojmy z celého roku v jiné rodině, než je tvá vlastní?**

“Moje rodina byla velice ctižádostivá, ale vycházeli mi vstříc. Myslím, že to byla sama zkušenost pro obě strany. Za svoji vlastní rodinu bych ji nikdy nevyměnil.”

4. **Jak pro tebe probíhala škola? Vyhodnotil by jsi americké školství jako horší, nebo lepší než to co máme v ČR?**

“Škola byla na mé poměry velká, 2000 lidí je hodně. Líbilo se mi, že jsem měl možnost volby z nespočtu předmětů a mohl si tak zkusit nevhodnější věci. Například fotografování nebo americký dějepis, který se mi líbí o hodně více, než ten český. Každý systém má své výhody i nevýhody, z hlediska podpory zájmu studentů je rozhodně lepší americký systém, proto dávám pro americkému.”

5. **Angažoval jsi se v nějakých mimoškolních aktivitách?**

“Ano, debatní kroužek (soutěže), gymnastika a atletika. Občas ping pong club.”

6. **Jak často jsi komunikoval se svou rodinou a přáteli v ČR?**

“S rodinou jednou za 1-2 týdny. S kamarády jsem si psal častěji, cca 3x týdně.”

Jaké asi byly tvé měsíční výdaje?

“Lišil se měsíc od měsíce, kolem vánoc a dubna jsem utratil přes 330\$, jinak do 200\$”

Doporučil by jsi tento program i ostatním studentům? Jaké bys měl případně rady?

“Určitě ano, i když rodina nemusí vždy vyhovovat, je to obrovská zkušenost plná zážitků.”

Rada: Dělej co můžeš, i když budeš vyčerpaný, rok plyne občas pomalu, ale většina času rychle”

Kambodža 2017

Jeden z nejvíce neotřelých a nejzajímavějších poznávacích zájezdů se uskutečnil 19. října roku 2017, kdy se šest studentů 4. ročníku vydalo na dlouhou 24 hodinovou cestu do nádherné, turismem až tolik nezasažené země – do Kambodži. Pokusím se vám alespoň nastítnit naše zážitky, dobrodružství i strasti. Vtáhnu vás přímo na místo a slibuji, že až skončíte se čtením, budete se tam chtít podívat taky.

O zájezdu do Kambodži se mluvilo už od prvního ročníku, a to především díky našemu spolužákovi Denisovi, který v Kambodže vyrůstal a v sedmi letech se přistěhoval do České republiky. Celý plán se ale začal realizovat až na konci třetáku, kdy se věci daly do pohybu, a objednali jsme letenky. Program byl předem naplánovaný a sestavený, proto nám nic nebránilo v říjnu odletět. 19. října v 15:55 jsme už všichni seděli v letadle, plní entuziasmu a natěšení na dobrodružství, která na nás čekala. Přestup v Dubaji a 8 hodin strávených na letišti jsme sice všichni ve zdraví překonali, ale

minuty se neuvěřitelně vlekly. Spali jsme na sedačkách, na zemi, kde zrovna byla možnost, dokud nenastal čas dalšího letu – tentokrát do hlavního města **Phnom Penh**. Tam jsme dorazili 20. října ve večerních hodinách a přivítalo nás obrovské množství blízkých i vzdálených Denisových příbuzných. Po ubytování v domě, jenž se stal na několik dní naším domovem, jsme dostali ochutnat sladkou ráži s banánem, zabalenou v banánových listech.

Druhý den na nás čekala snídaně v kambodžském stylu, ochutnali jsme polévku s nudlemi a v Tuk Tucích (skládajících se

z motorky a malého přívěsu sotva pro 6 lidí) jsme brázdili ulicemi **Phnom Penhu**.

V přístavu jsme se naložili na výletní loď a užili jsme si plavbu po řece Mekong, která jako jediná na světě v průběhu roku mění směr toku. Naskytl se nám dechberoucí pohled na osvětlené město v noci a byl čas vyrazit domů.

Následovalo vstávání v pět hodin ráno a 7hodinová cesta autobusem do 320 km vzdáleného města **Siem Reap**. Po ubytování v hotelu a obědě jsme vyrazili vstříc památkám, respektive do chrámu **Phnom Bakheng**. Stihli jsme tak akorát západ slunce, ochutnávku žab

a večer už jsme procházeli uličkami nočního města. Ti nejdůležitější z nás neodolali smaženým šcorpionům a pro mě byly toulky městem a nákupy tím nejhezčím zakončením dne.

5. den byl ve znamení výšlapu na **Phnom Aural**, tedy nejvyšší horu Kambodži, kde nám bylo požehnáno, a měli jsme možnost poznat zdejší kulturu. Největším překvapením pro mě byla zastávka u vodopádů s horskou vodou. Mokří, vysílení a s odřeninami snad všude na těle, jak jsme padali do lživých děr pod burácující vodou, jsme dojeli k naprosto unikátnímu chrámu **Angkor Wat**. Prohlídka byla jen spěšná, s příslibem, že se sem druhý den ještě vrátíme, abychom si mohli všechno řádně prohlédnout.

Slib byl opravdu dodržen a viděli jsme nejen **Angkor Wat**, ale dokonce i jeho mladšího brášku **Angkor Thoma**, který je známý svými obřimi vytesanými hla-

vami do kamene. Nemohli jsme si nechat ujít ani chrám **Ta Prohm**, jehož stěny, základy i strop prorůstají gigantické stromy a jejich kořeny.

Po návratu do **Phnom Penhu** a vstávání okolo 12. hodiny polední, jsme se konečně na sklonku líného dne vydali za kulturou a poznáním. K vidění byl nádherně osvětlený památník Nezávislosti a pečlivě strážené sídlo kambodžského ministra. Nemohli jsme vynechat ani nějaké to posílení před večerí, tudíž jsme si zašli do nedaleké kavárny na kávu, fruit shake a nějakou tu dobrotu. Ně kterým z nás už pomalu začínalo chybět to správné české jídlo. No jo, ta rýže už nám "lezla

ušíma" a někteří básnili o svíčkové se šesti...

V životě jsem neviděla tolik soch na jednom místě, jako v **Národním muzeu** v Kambodže. Neskutečné místo, s kouzelnou zahradou a roztodivnými rybkami

v jezírku. Podobně mě uchvátil i **Královský palác, hřbitov a Stříbrná pagoda**. Ta architektura je nezapomenutelná. Třešničkou na dortu pak byla návštěva **pagody**, jež je místem legendy o zrození názvu města **Phnom Penh**.

Venkov. Jednoznačně místo, které musíte navštívit stůj co stůj.

Krávy- všude, kam se podíváte, všude to štěká a vůbec nejlepší je ten výhled na nekonečná rýžová pole. Denisův strýc byl na svou zahrádku náležitě hrdý a dostali jsme ochutnat kokosy, nevyzrálé mango, pomeranče i dračí ovoce. Je to něco úplně jiného, než když to člověk koupí na tržnici. Obeznámeni jsme byli i s

las-kavostí venkovanů, když jsme do blízké **pagody** nesli jídlo a nazpátek nám bylo požehnáno.

10. den nás čekalo další úmorné cestování – tentokrát k moři. Po cestě jsme

si stihli dát oběd v podobě čerstvě uvařených krabů a pokračovali jsme na **druhou nejvyšší horu** Kambodži. Na sklonku dne jsme se ubytovali v bungalovech v kempu **Kdard La Tente** a od pláže jsme to měli doslova na dosah ruky. Součástí kempu bylo i nádherné dřevěné molo, na němž sedávali místní i turisté a za doprovodu kytary zpívali písničky.

Časné vstávání na východ slunce byl samozřejmostí. Tak pěkného mola prostě nešlo nevyužít. Následovalo koupání v **ukrytém jezírku**, které bylo naprosto nedotčené turismem, a věděli o něm jen zdejší lidé. Bylo to jako objevit skrytou lagunu, neboť

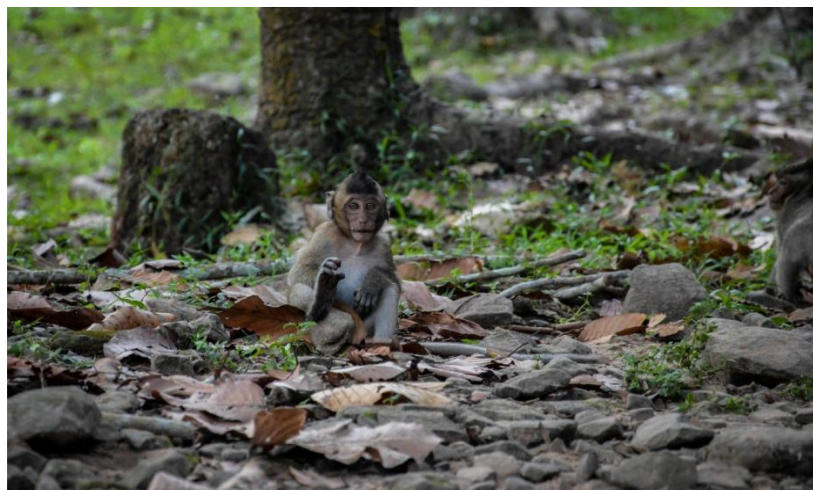
voda byla tak čistá a průzračná, že jste dohlédli až na dno. Na oběd jsme byli pozvaní k dalším známým, ozkoušeli jsme funkčnost kambodžských skútrů a pojedli jsme krevety a sěpie a zase jsme jeli dál. Dojeli jsme na pár kilometrů vzdálenou pláž, kde jsme se také patřičně vydováděli, navečeřeli a složili hlavu v nedalekém hotýlku.

Ještě se slepenýma očima jsme brzy ráno dorazili na dokonalou pláž, abychom se mohli vykoupat. Hned potom jsme spořádali k snídani waffle plněné kokosem a sendviče. Pak už zbývalo jen se nalodit a přežít cestu na ostrov **Koh Rong**. Šílené vlny a nepřiměřeně rychlá jízda lodí zapříčinila hned několik otočených žaludků a mořských nemocí, ale naštěstí jsme se téměř všichni ve zdraví a všichni živí vylodili na ostrově. Nesmím zapomenout zmínit jednoho Čecha a jednoho Slováka, které jsme poznali na

lodi. Jejich zavazadla se skládala pouze z jednoho batohu, jedné ledvinky, peněženky a dvou láhví kambodžského rumu s tím, že odjedou, až se jim bude chtít. „*Asii si musíš užít a vychutnat,*“ poradili tenkrát jednomu z mých spolucestujících. Na ta slova pravděpodobně nikdy nezapomenu. Ubytování v naprosto dokonalých bungalovech jen

podpořilo mé nadšení z perfektní pláže a úžasného moře. Nemohu jinak, než hýřit superlativy. V písku jsme postavili model **Angkor Watu** a obrnili jsme se proti komárům. Večer jsme lenošili v houpacích sítích a naslouchali klidnému šumu moře. Byl to ráj.

Po ranním plavání v moři jsme zhřešili

skvělou snídaní v podobě palačinek s banánem a čokoládou a už byl čas balit a zase vyrazit o kus dál. **Koh Rong** jsme nechali daleko za sebou a tentokrát byla cesta lodí mnohem lepší. Z přístavu jsme vyrazili na dlouhou cestu zpět do **Phnom Penhu**. (...)

Vzhledem k tomu, že se v **Phnom Penhu** závodilo na Mekhongu na lodích (*každá provincie*), bylo na co se dívat. Dechberoucí bylo noční finále plné ozdobených lodí a ohňostrojů. Poprvé jsme ochutnali cukrovou třtinu v pevném stavu,

jež musíte nejprve rozžvýkat, abyste z ní dostali šťávu. Zbytek pak plivete do připraveného sáčku. Přiznávám, že jsem se cítila trochu nechutně, ale když jsem se rozhlédla okolo sebe, dělali to všichni, takže se mi docela ulevilo.

Další 7hodinové cestování bylo ve znamení hor. Urazili jsme necelých 300 km do malebné provincie **Mondul-kiri**, kde je nádherný výhled do krajiny, na všechny hory a pohoří, kopce a vrchy a taky středisko pěstování kambodžské kávy. Na-

konec jsme se stavili na večeri v **Khett Mondol Kiri**, kde jsem se seznámila s moc milou Japonkou a měli jsme možnost zatančit si s khméorskými tanečnicemi a tanečnicemi.

Vytrvale přelo, ale to nám nezabránilo pořádně si užít výhled na **největší vodopády** v Kambodže. V pláštěnkách a mokří až po uši jsme obdivovali krásu vodopádů. Druhý den ráno jsme se vydali na dlouhou cestu zpátky do **Phnom Penhu**. Na cestě jsme se zastavili u **Kacharnových vodo-**

pádů a pak jsme pokračovali krásných 505 km

strávili balením, abychom nic nezapomněli.

lem půl jedné odpoledne. Po uspokojivém zjiš-

zpět. Dorazili jsme až pozdě večer, stihli jsme si dát večeři, zjistit, že i v Kambodže mají v obchodech „Veselou krávu“ a užít si poslední večer. I přes to překvapení, co na nás čekalo na záchodě v toaletní ruličce (*šváb*), mi Kambodža opravdu chybí.

Poslední, tedy 19. den, jsme se snažili nakoupit všechno, co jsme do té doby nestihli. Suvenýry, dárky pro příbuzné a nejrůznější památky jsme nakoupili v **Phnom Penhu** na tržnici a zbytek dne jsme

Po loučení na letišti, kdy se opět sjeli nejrůznější příbuzní, jsme nasedli na letadlo a plní zážitků letěli domů. Hodinu a půl dlouhý přestup v Dubaji už byl snesitelnější a domů jsme přiletěli ko-

těnění, že dorazila všechna zavazadla, jsme se radostně přivítali se svými rodinami, případně kamarády a rozjeli jsme se do svých domovů.

Na závěr bych jen chtěla říci, že i přesto, že je Kambodža doopravdy nádherná země, i ona má svá negativa. Odpadky a plasty, s nimiž se nedokážou obyvatelé vypořádat, jsou jen kapka v moři. Když se k tomu přidá typický

zápach hlavního města, zanedbaná, zblešená a mnohdy zraněná zvířata a neuvěřitelná chudoba, už se to najednou nezdá tak malebné a lákavé. Ačkoliv turismus by mohl opravdu hodně podpořit kambodžskou ekomi-

ku, mohu s jistotou říci, že kdybychom se do Kambodži vrátili za pět, možná za deset let, už bychom se nepodívali tam, kam jsme se podívali teď. Památky ponесou znaky nezodpovědného chování turistů a některé dokonce

budou uzavřeny. Proto jsem neuvěřitelně vděčná a nastokrát děkuji, že jsem měla možnost tam být, dokud tohle všechno ještě můžeme vidět. Jenže, na jak dlouho?

NEJHORŠÍ VÁNOČNÍ DÁREK?

Od té doby, co jsem přestala věřit na Ježíška, jsem si myslela, že mě již nic nedokáže překvapit. A to, že jsem si začala kupovat vánoční dárky, mě v mém přesvědčení ještě více utvrzovalo. Když jsem byla v prváku na gymplu, tak jsem si jela s tatškou vybrat nový mobil, který by mi nahradil mého vysloužilého veterána. Vše bylo vybráno a zabaleno. Už jen počkat na Vánoce a dělat překvapenou, abych mladší sestřičce nezkazila iluzi o dítěti nosícím hromady dárečků.

Byl tady den D a já se připravovala na oskarovou roli překvapené puberťačky u vánočního stromečku. Po večeri jsme zpívali koledy a pak nastalo rozbalování dárků. Ten nejmenší jsem si však nechala nakonec. Jako takovou třešničku na dortu, protože jsem moc dobře věděla, co v něm je, a nemohla se dočkat. Již o pár minut později nastal jeho čas a začala jsem ho rozbalovat. Jenže v tu chvíli, kdy jsem trochu odtrhla balící papír jsem to překvapení ani hrát nemusela. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím a v mém mozku nastalo něco jako modrá smrt v systému Windows98 a já nebyla schopna absolutně žádné reakce. Z obalu na mě vykoukla anténa a za ní následovalo něco, co se podobalo spíše opancéřované cihle, a opravdu jsem se bála, aby mi ten dárek nespadol na zem, neprolomil podlahu a nezahučel až do sklepa. Mělo to na sobě tlačítka, napsal „Nokia“ a něco, co se dnes již nevidí, a

to „Made in Finland“. Otočila jsem se na rodiče a zeptala se jich „Co to je?“ Mamka se jen smála, a tatka mi jen s ledovým klidem odpověděl „Chtěla jsi přece nový mobilní telefon, ne? Tak tady ho máš. A ta kvalita! Ten ti vydrží opravdu dlouho. A všimla sis té luxusní antény? Je dokonce i vysouvací, takže chytit signál nebude problém!“

Rodiče mě nechali Nokii nabít, zhlédnout ono ikonické podávání rukou s heslem „Connecting people“ (které bylo trochu rozpixelované), a pak mi se smíchem podali malou krabičku, ve které jsem našla mnou vybraný telefon.

Ten rok jsem se přesvědčila, že o překvapení není v životě nikdy nouze, a rodiče doteď litují, že ve chvíli, kdy jsem dárek rozbalovala, neměli zapnutou kameru.

ZÁTOKA HA LONG

říjen 2017

Představte si ... týdenní státní svátek. I to je v Číně možné! Říkají mu "Zlatý týden" a celá lidová republika na začátku října cestuje sem a tam. Všude je prý plno a za vše platíte několikanásobně více, protože vše je již dlouho dopředu zamluvené. Takže kam vyrazit?

Naše rodinná rada vybrala severní Vietnam. Úkol zněl jasně. Užít si moře, proplout v Tonkinském zálivu mezi tajupnými ostrovy jak z knížek Tolkienu a ochutnat místní skvělou kuchyni.

Zátoku Ha Long s téměř dvěma tisíci vápencových ostrovů jsme nejprve objevovali z paluby výletní lodi. Náš průvodce Dat, neboli vietnamský Jackie Chan, nám krom mnoha vtipů, naservíroval i vynikající oběd, ale také nám ozřejmil počet ostrovů. Je jich prý přesně 1969, což je letopočet, kdy zemřel velký revoluční prezident Ho Či Min. Nejvyšší vrchol se nachází ve výšce 331 m nad mořem. Původ skal není zcela jednoznačný. Dračí legenda o malebných ostrovech se mi líbí mnohem víc než pouhé vysvětlení o územní náležitosti k jihozápadní čínské tabuli. Drak je ve vietnamské mytologii symbolem vládce a ochránce, neomezené

božské síly a moci a především dobra. Zajímavou zastávkou je návštěva krápníkových jeskyní, ale koneckonců Macocha se vedle nich neztratí.

Na výlet ve vypůjčeném voze na nedaleký největší ostrov jsme se vydali trajektem následující den už v 8 hodin ráno. Při plavbě můžete na hladině zahlédnout celé rybářské vesničky plující na vorech i osamělé veslaře na lodičkách.

Počasí nám nabídlo zcela jiný pohled než na sluncem zalitou zátoku o den dříve. Slejvák to byl pořádný, ale protože tu průměrná říjnová teplota neklesne pod 30 stupňů, je to trochu jiná plískanice než v Čechách za podzimních dní.

Na ostrově Cat Ba se nachází národní park s jezery a jeskyněmi, písčité pláže, banánové sady i stejnojmenné hlavní město. Také jsme potkali venkovský chrám, kde je vhodné obětovat bohům sušen-

ky, bonbóny, ovoce i peníze a zapálit vonné tyčinky. Měli jsme štěstí, že před branou seděla domorodá paní. Vše nám trpělivě vysvětlila, ochotně doporučila a prodala.

Krásné přírodní scenérie tu jsou zatím ušetřeny náporu turistů. Při podvečerní zpáteční plavbě mezi čtvrtou a pátou jsme se kochali nádherným západem slunce, jelikož v šest je tu už tma jak pytlí. Plánování se vydařilo na jedničku!

Ha Long je od roku 1994 na Seznamu světového dědictví UNESCO a v roce 2012 byla zátoka zařazena mezi nových sedm divů světa. Možná i tento fakt zároveň s rychlým hospodářským vzestupem nového asijského tygra sem přináší změny. Stavební boom a investice nadnárodních řetězců mění ráz krajiny i architektury. Za pár let to tu bude asi vypadat třeba jako na francouzské Riviéře. Luxusní re-

zidance podél celého
pobřeží.
Už nyní jsou zásahy do
čarokrásné přírody a
atmosféry pohádkového
záliv u cítělné. Zatím se
kolem četných staveníšť

vznáší oblaka prachu,
ale další modernizace a
globalizace se sem ne-
vyhnutelně blíží.

Pokud plánujete cestu do
Vietnamu, rozhodně ji
příliš dlouho neodkládej-
te.

Šéfredaktoři:

Tomáš Suchý

Zdeňka Protivánková

Redaktoři:

Tereza Velecká

Tereza Altmanová

Tereza Hájková

Přispěvatelé:

PhDr. Ladislav Futtera

Tomáš Roštejnský

Anna Vlasáková

Šimon Karban

Jan Vrána

Vojtěch Voldán

Adéla Skalská

Konzultace:

Mgr. Věra Janečková

Grafika:

Filip Janeček

Pokud jste toto číslo dočetli...

...pak jsme pro vás v tomto čísle poschovávali čtyři (s tímto posledním pět) dárečky. Dokážete je najít :-D?

V příštím čísle očekávejte:

hory, led, sníh a zážitky z lyžáků!

Elektrárny

*Poznámka o vzniku básně: **Tato báseň vznikla o hodině fyziky u paní profesorky Cymorkové***

**Tepelné jsou u nás top,
řeknem tomu někdy stop?
Pokud ne, bud to náš hrob,
protože způsobují velký smog.**

**Na Ostravsku dusí se,
to jsou ty zlé emise,
zeptejte se Denise,
jak v tom smogu žije se.**

**Jaderné jsou také v kurzu,
já však z nich mám velkou hrůzu,
stačí chyba v drobné akci,
a máme tu radiaci.**

**Říkáte si žádné stresy,
vypadnou nám jenom vlasy.
Už však slyším vaše hlasy:
Pohroma na věčné časy!**

**Solární je velmi slabá,
potřebuje sluníčko,
produkce je velmi chabá,
Vyrobí jen maličko.**

**Poměr výkon k prostoru,
udělá jen ostudu,
nemá žádnou výhodu,
solár stavět nebudu.**

**Elektrárny na vodu,
potřebují přehradu,
pro přírodu velký šok,
navíc žádá silný tok,
kterých v Čechách velmi
schází
a výroba velkých hrází,
to je krůček dozadu,
nestavte už přehradu.**

**Větrná se svým rotorem,
vystačí s malým prostorem.
Výkon zajistí generátor
přezdívaný eko-predátor,
který netvoří odpadní látky
pohon mu přináší přírodní
vánky.**

**Ochraňujte životní prostředí,
postavte stožár s vrtulí.**

Máte už přečteno?

Pak prosím vraťte magazín na školní parapet .

Děkujeme moc a přežeme příjemné prožití svátků!